

lätte sai. Nelli meest kandis Mattee puusärki ra-
 miga oma õlla peal firriko aeda, egga olnud keddagi
 muud surnu-satjaid kui teina mõllemad tüttred ja üks
 suur walge pikka karwadega koer. — Waesed tü-
 tarlapsed ollid issa aiguse ja surredise jures jubba
 ni paljo nutnud, et nende silmawee- allikas kuivaks
 läinud, sellepärast kõndisid nemad nüüd pead nõrkus
 — kui närtšind lillekesel — teine teise käest kinni oides
 ilma nuttuta, ja ei ussuldanud filmi üllestõsta. Koer
 käis nisañoti pä ja kõrwad lonkus, sabba jalge
 wabel, laste kannul; egga tungind tänna teiste külle-
 koerade haukumine teina kõrwu, sest et leinamine
 perremehe järrel tedda koormas. Seddawiiši jõudsid
 waesed surnu-matjad auale, kus firriko õppetaja
 neid otis. Kui palwe lõppend, kirjst auda lasti ja
 mulda kollisedes puusärgi peale wiffati, tulli lastele
 jälledus peale, ja teine teise käest kõrwemast kinni wõttes
 seisid nemad otsego olleks kartnud ka auda langeda.
 Koer tahtis perremehe järrel ka auda karrata, egga
 seal putus temma film leinaja laste peale ja korraga
 jäi ta aua äerel seisma. Nüüd peasid laste silmawee-
 pissarad jälle lahti ja koer affas sure ealega hulguma;
 siis watas ta terraselt tüttarlapsokeste peale, otsego
 olleks tahtnud ütelda: ärge langege mitte kurbtuse
 koorma alla, miina ollen jo weel siin teie jures.

Lapsed otasid kunni weike maarünkate issa aua
 peale sai ja kui õppetaja ning surnumatjad jubba
 ainiogi keddo läinud jäiwad lapsed koeraga aua jure.

Koer affas kraapima otsego olleks tahtnud surnut
 maa alt wälja tua, lapsed kelasid koera, lugesid
 põltwili maas mõnne palwe ja nutsid alledaste. Wi-
 maks kui õhtu kätte jõudis sundis tübbi kõht neid
 koddo minema, ja nüüd jooksis Luupluup, se olli
 koera nimi, nende eel. Koddo jäggasid lapsed oma
 leiwa pallokest teinaga. Kui nad praego ulse ees
 murru-pingi peal istudes leiba wõtmas, tulli naber
 Niggulas, kes ka teejuhataja olli, ja rääkis koera
 peale näidates: Se ilma asjata loom sööks teid
 üsna paljaks kui teie jo muidogi paljad ei olleks;
 temma raibe sööb üksi kolmkorda enam kui teie kah-
 bekesse. Andke oma koera mulle siis on teil wähent
 murre. Tüttarlapsed ei lausund sõnna, waid wah-
 tistid kord koera kord wõera mehe filmi. Niggulas
 ütles: Miks waene ellajas teiega ühes peab nalgama?
 Ma tahan teile koera eest ühhe õbbe rubla tükki anda,
 selle eest wõite endale mitme päwa moonu muret-
 seda: Eena rapputas pääd kui olleks ütelnud ei
 raatsi anda, ja Niggulas pakkus aega möda jubba
 wiis rubla õbbemat. „Olgo siis peale“ — ütles ta
 wiimaks — „küllap ma weel sedda päwa näha
 saan et teie ädda pärrast koera ilma maksuta ärra
 annate. Wai kas ehk loodate et meie kehwa koggo-
 kond ka kerjaja lapse koeri affab toitma.“ Täñage
 Jumalat kui isegi leiwa pallokest hä rahwa ulse eest
 leiata. Eena palged läksid puñetama ja teina kostis
 tõssise sõnnaga: Ni kaua kui meie, lottite kaelas,